

Μια διαρκής παράφωνη μπαλάντα, αυτή είναι η φωνή της πόλης. Μια διαφορετική μουσική, πολύ πιο κοντά στο πρωταρχικό της νόημα, αποτελείται από θόρυβο και μελωδίες, φωνές, γέλια και μοιρολόγια, ήχους μηχανών και συρσίματα παπουτσιών· μια πρωτότυπη σύνθεση με σύντομα και μεμονωμένα διαλείμματα παύσεων, γιατί η ύπαρξη είναι αιώνια και όσο κι αν παλεύουμε να σταματήσουμε για λίγο, να πάρουμε μια ανάσα, εκείνη αδιάστατη συνεχίζει την πορεία της μέσα στο χρόνο.

Μια μελωδία αστική, και μια γεύση πολιτική, μια μυρωδιά από κάρδαμο και κανέλα που συνθέτει πορτραίτα μιας χώρας μακρινής και ένας αέρας που θυμίζει παρελθόν και νέο μαζί, κάτι σα να συνδυάζεις την όψη από το εκκλησάκι του Αγίου Ελισαίου όπου σύχναζε ο Παπαδιαμάντης, με τα αποσμητικά χώρου των εμπορικών μαγαζιών της Ερμού. Κάπου κάποιος ξαπλώνει την κλίση ενός συνηθισμένου παγκακιού, εκεί όπου κάποιος άλλος έφαγε, φίλησε ή κάπνισε. Και πόσο πιο ζωντανός νιώθει όσο παλεύει για την επιβίωσή του, δε θα το μάθει κανείς, γιατί σπανίζει στις μέρες μας η αυτοεξορία του δρόμου κι η πειθαρχία που αυτή απαιτεί. Μπορεί να το μάθαινε λίγοι μέσα στα χρόνια, μα ο άνθρωπος γίνεται άνθρωπος μονάχα μέσα από συνεχείς αγώνες κι η αναγέννηση υφίσταται όταν οι στάχτες αγγίζουν τα παγωμένα χείλη του.

Δρόμοι βαφτισμένοι με ιστορία και φιλοσοφία, μυθολογία και γεωγραφία, δρόμοι ηρώων και προδοτών. Ένα μοναδικό κι απρόσμενο ταξίδι μέσα από σοκάκια, στενά, λεωφόρους, πλατείες και γειτονιές, κάτι που ποτέ δεν μπόρεσε να σου προσφέρει κανένα σου ταξίδι μακριά από το κέντρο και τον τόπο σου, το χώμα που βιάστηκε κόκκινο και βλάστησε- και ξεράθηκε και ξαναβλάστησε- μέσα από σπόρους ιστορίας αιώνων. Μια φορά, εκεί που περπατούσες νόμισες πως είδες το πνεύμα κάποιου παλαιού συγγραφέα να γυροφέρνει τα αρχαία νεκροταφεία προσπαθώντας να συνδέσει την αρχαιότητα με την εποχή του και έπειτα με τη δική σου. Γύρισες ωστόσο σελίδα, κι όταν ήρθε η σειρά σου για μια αντίστοιχη αναζήτηση κάπου στη Δαιδάλου, ξαφνιάστηκες που μέσα από το μύθο συνέδεσες τόσο άρρηκτα παρελθόν και παρόν. Ξαφνιάστηκες που ο χρόνος μέσα στην πόλη δεν έχει ποτέ μια γραμμική συνέχεια όπως έχει στις ζωές των ανθρώπων. Περίεργα τα παντρέματά του... Ένα δίδυμο που πάντοτε ακούγαμε από μικροί. Κι ο δεύτερος, που μέσα από την απουσία έκανε επιτακτική την παρουσία του, εμφανίστηκε με τον πιο ανύποπτο τρόπο στα κρεμασμένα παπούτσια που, σαν κέρια φτερά κάτω από τον ήλιο, γκρεμίζουν σήμερα κάτι λίγο (ή πολύ) από το μέλλον. Μύθος αυτοί, μύθος ίσως και τα παπούτσια... Και τι καλύτερο από έναν αστικό μύθο, αφού στο κάτω κάτω αυτοί πια μας απόμειναν για να εξάπτουν την περιέργεια, να συγκινούν και να διδάσκουν.

Λίγοι οι εναπομείναντες αντιήρωες του σήμερα, μα πιο ηρωικοί από ποτέ, γεμάτοι αμφισβήτηση και πάθος και φόβους, κάνουν τον πόνο θρυαλλίδα και εκρήγνυνται δημιουργικά αναδυόμενοι απ' τον κοινωνικό λήθαργο. Το τραίνο υπάρχει για να γνωρίζουν το καινούργιο, το διαφορετικό. Ένα παράθυρο απόδρασης προς ένα κόσμο που απελπισμένα πάντα όλοι έψαχναν, με αξίες και νοήματα που επαναπροσδιορίζονταν ξανά και ξανά με το πέρασμα των εποχών. Το λεωφορείο υπάρχει για να τους υπενθυμίζει την επανάληψη και το πόσο δέσμοί της αισθάνονται. Γι' αυτό λοιπόν και τα πόδια κι η τέχνη τους υπάρχουν... Για να έχουν το χρόνο και τη δυνατότητα να κατανοούν γιατί αγαπούν το καινούργιο, το διαφορετικό, και γιατί μισούν την επανάληψη· γιατί αντλούν έμπνευση από μια οξύμωρη και παράδοξη φυλακή την οποία λατρεύουν και γιατί μέσα από αυτήν

ατενίζουν μια πιο ουσιαστική ελευθερία. Ε, μα για ποιον άλλο λόγο αν όχι για να επανακτήσουν κάτι που νόμιζαν πως χάθηκε στην πορεία, μα στο τέλος πάντα συνειδητοποιούν πως δε χάθηκε ποτέ;

